

Arrest

nr. 51 514 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 25 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 13 september 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE POURCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die de staatlozenstatus heeft verkregen, dient op 15 mei 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag vult hij aan met een brief van 10 november 2009.

Op 20 juli 2010 verklaart de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris de aanvraag ongegrond.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.05.2009 en 10.11.2009 werden ingediend door :
(H., J.) (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene kwam op 23.12.2005 het land binnen. Op dezelfde dag vroeg hij asiel aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 30.05.2008 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 12.06.2008 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, aan betrokkene betekend op 19.06.2008. Betrokkene heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure namelijk iets meer dan 2 jaar en 5 maanden was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene, doch het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>). Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 20 uur per week aan 8,45 euro per uur – wat dus overeenkomt met 732,5 euro per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Het feit dat betrokkene sinds 23.12.2005 in België verblijft, (dat zijn integratie zou moeten blijken uit zijn bereidheid tot tewerkstelling, uit zijn inspanningen om Nederlands te leren, dat hij hieromtrent attesten kan voorleggen en de verwijzing naar zijn sociale contacten en dat hij hieromtrent getuigenverklaringen kan voorleggen), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Het feit dat betrokkene erkend werd als staatloze door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen dd. 21.04.2009 kan tevens niet weerhouden worden. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan waarom zijn staatloosheid op zich een grond zou kunnen zijn voor een verblijfsregularisatie. Bovendien dienen wij op te merken dat het louter feit dat betrokkene het statuut van staatloze heeft verkregen, geenszins impliceert dat betrokkene hierdoor automatisch gemachtigd dient te worden om in het Rijk te verblijven. De advocaat van betrokkene verwijst tevens nog naar art. 31 van het Verdrag van New York. Hieromtrent dienen wij duidelijk te stellen dat voormeld artikel inderdaad niet toepasselijk is op betrokkene, gezien hij hier niet rechtmatig op het grondgebied verblijft. Verder is de advocaat nog de mening toegedaan dat ‘gelet op het feit dat mijn cliënt op dit moment nog geen recht van verblijf heeft

bekomen – dan nog betekend dit niet dat de Belgische overheid het ‘non refoulement’ beginsel niet zou moeten toepassen als een algemeen beginsel van internationaal recht.’ Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat het beginsel van non-refoulement verwijst naar het specifieke verbod van het terugsturen van personen die illegaal in het land zijn binnengekomen; in deze context wordt met dit beginsel het algemeen verbod op het niet overbrengen van personen naar een staat waar ze dreigen gefolterd te worden. We dienen op te merken dat er van een gedwongen terugkeer geen sprake is zodoende vinden wij de verwijzing naar het non-refoulement-beginsel enigszins misplaatst. De advocaat verwijst tevens nog naar de Slotakte bij het Verdrag van New York. Zonder op enige wijze te verduidelijken wat hiermee wordt bedoeld, of zonder aan te tonen hoe dit moet gezien worden in de context van betrokkene. Betrokkene heeft bovendien geen enkele inspanning gedaan of stukken voorgelegd die aantonen dat hij effectief geen verblijfsrecht heeft of zou kunnen bekomen in het land van gewoonlijk verblijf. Om deze reden kan zijn staatloosheid dan ook niet weerhouden worden als grond tot regularisatie.

De advocaat van betrokkene verwijst tevens nog naar het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 27.03.2009. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat wij dit arrest geenszins negeren. Doch er dient opgemerkt te worden dat dit arrest werd uitgesproken n.a.v. een verzoek tot invrijheidstelling neergelegd op basis van art. 71 Vreemdelingenwet. Dit arrest vermeldt dat ‘Gelet op (...) is de kans groot dat de FOD Binnenlandse Zaken voor verzoeker geen doorlaatbewijs bekomt van enige nationale overheid, gezien er dan geen nationale overheid is om dit uit te werken (...)’ Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat uit het feit dat betrokkene niet zou kunnen gerepatriëerd worden, niet kan afgeleid worden dat betrokkene niet vrijwillig de nodige stappen zou kunnen ondernemen om zich in regel te stellen met de vereisten van de Belgische immigratiewetgeving. De advocaat meent echter dat: ‘tenzij DVZ accuraat en snel kan bewijzen dat mijn cliënt alsnog naar Syrië kan terugkeren of naar een ander land waar hij een wettig verblijf zou kunnen claimen – dient de machtiging tot verblijf toegestaan te worden’. Hieromtrent dienen wij op te merken dat deze bewering enigszins misplaatst is daar de bewijslast nog steeds bij betrokkene ligt. Betrokkene toont, zoals reeds hoger gesteld, op geen enkele wijze aan dat hij geen verblijfsrecht meer zou hebben in zijn land van gewoonlijk verblijf. Deze beweringen volstaan dus niet als grond voor een verblijfsregularisatie in België.

De advocaat van betrokkene verwijst ook nog naar een arrest van het Hof van Beroep te Brussel gewezen in kortgeding op 04.05.1999, omdat de situatie van de betrokkene gelijkaardig zou zijn aan de situatie waarin deze arresten zijn gevelde. Het is echter aan de verzoeker om deze overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet negatief bekend zou zijn bij politie of gerecht; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. (...)”

Deze beslissing wordt op 13 september 2010 ter kennis gegeven, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de tweede bestreden beslissing is, die luidt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, (D.P.) – administratief assistent, genomen op 13.09.2010 wordt aan de persoon die verklaart zich, (H., J.) te noemen (...) en welke verklaart van Onbepaalde nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om uiterlijk op 13/10/2010 om middernacht het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING :

artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid,2 : verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet van bepaalde termijn van drie maanden of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft.

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 30.05.2008.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 19.06.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij verwoordt het middel als volgt:

"De beslissing d.d. 20.07.2010 vertoont op pag. 2 onder de alinea's 2 en 3 telkens een volledig onleesbare passage, meer bepaald:

"Hieromtrent dienen we duidelijk te stellen dat voormeld artikel inderdaad niet toepasselijk is op betrokkene, gezien hij hier niet rechtmatig op het" en de tekst van de beslissing springt plotseling op één of ander citaat, waarvan het ook al niet duidelijk is waarvan het afkomstig is.

"Hieromtrent dienen wij op te merken dat deze bewering enigszins" en de volgende leesbare tekst begint als volgt: "op geen enkele wijze aan dat hij geen verblijfsrecht meer zou hebben....."

Het is dus echt raden naar de juiste tekst en dus ook naar de juist geformuleerde motieven die noch door verzoeker noch door de Raad kunnen gecontroleerd worden.

Een dergelijk slecht gelay-oute beslissing tart de regels van de zorgvuldigheid."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006).

Verzoeker maakt met zijn betoog niet duidelijk op welke wijze de verwerende partij dit beginsel zou hebben geschonden, temeer zich in het administratieve dossier een duidelijk leesbare bestreden beslissing bevindt.

Het eerste middel mist iedere ernst."

2.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoeker het bestuur verwijt hem een gedeeltelijk onleesbare tekst in de eerste bestreden beslissing ter kennis gegeven te hebben, blijkt uit het administratief dossier dat perfect leesbare kopies van de bestreden beslissing erin vervat zijn. Het verwijt van verzoeker slaat op het exemplaar dat ter kennis werd gegeven en is dus kritiek op de kennisgeving. Een eventueel gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. De kritiek van verzoeker op de wijze van kennisgeving van de bestreden beslissing kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110 118; RvS 6 januari 2004, nr. 126 889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142 408). Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, *"gekoppeld aan de verplichting om geen manifeste beoordelingsfouten te maken."*

In een eerste onderdeel uit verzoeker kritiek op het motief dat de hoegrootheid van verzoekers loon onvoldoende acht om op grond van het criterium 2.8.b van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 een machtiging tot verblijf toe te kennen. Hij refereert naar de bedragen die door OCMW's worden uitgekeerd aan alleenstaanden. Verzoeker verwoordt dit onderdeel als volgt:

"Vermits het regularisatieverzoek verwees naar het punt 2.8.b van de (vernietigde) Instructie van 19.07.2009, meer bepaald naar een arbeidscontract dat ook voorgelegd werd, doch dat slechts een halfzijdse tewerkstelling van 20u per week voorzag aan 8,45 €/uur, heeft DVZ gesteld dat een loon dat

overeenkomt met 732,50 € per maand "bijgevolg niet in betrokkene's voordeel (kan) weerhouden worden".

Het is echter volstrekt onredelijk, en zeker zonder enige verdere motivering terzake, zoiets te stellen, in de wetenschap dat het Leefloon dat uitbetaald wordt in het kader van de sociale bijstand door de OCMW's, momenteel voor een alleenstaande vastgesteld werd op 725,29 € per maand (zie: www.ocmw.fgov.be).

De bedragen die in het kader van de OCMW wetgeving zijn voorzien zijn meestal referentiebedragen waarnaar verwezen wordt om te bepalen indien een vreemde persoon al of niet voldoende bestaansmiddelen heeft of al of niet ten laste zou kunnen vallen van de Belgische Staat.

De Instructie van 19.07.2009 voorziet trouwens enkel

"...en die een kopie van het arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij voor bepaalde duur van minstens 1 jaar, hetzij voor onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon."

De berekening van DVZ volgend, zou verzoeker in geval van voltijdse tewerkstelling, $732,50 \text{ €} \times 2 = 1,465 \text{ €/u}$ verdienen, bedrag dat niet onder het minimumloon valt of minstens ook niet als dusdanig beoordeeld werd door DVZ."

In een tweede onderdeel uit verzoeker kritiek op het motief van de bestreden beslissing dat verschillende integratie-elementen niet in aanmerking neemt. Hij verwoordt dit onderdeel als volgt:

"Een andere weigeringsgrond wordt dan weer als volgt geformuleerd:

"Het feit dat betrokkene sinds 23.12.2005 in België verblijft, dat zijn integratie zou moeten blijken uit zijn bereidheid tot tewerkstelling, uit zijn inspanningen om Nederlands te leren, dat hij hieromtrent attesten kan voorleggen en de verwijzing naar zijn sociale contacten en dat hieromtrent getuigenverklaringen kan voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet het niets af aan de voorwaarden die gesteld worden m.b.t. de Instructie d.d. 19.07.2009."

Verzoeker had de verplichting krachtens de in de praktijk toegepaste beleidslijn, ondanks de vernietigde Instructie van 19.07.2009, volgende drie voorwaarden aan te tonen:

- 1. Een verblijf minstens vóór 31.03.2007 in België*
- 2. Een arbeidscontract onder de gebruikelijke opschortende voorwaarden*
- 3. De lokale verankering (of, anders geformuleerd, duurzame banden met de Belgische samenleving)*

Het is derhalve volstrekt onduidelijk waarom deze volgens verzoeker positief bewezen voorwaarden niet weerhouden kunnen worden: er wordt zomaar, in één zin die reeds een contradictie in zichzelf insluit, gesteld dat "ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene" (wat er zou kunnen op wijzen dat een zekere vorm van lokale verankering door DVZ wordt aanvaard), deze vaststelling toch niets afdoet "aan de voorwaarden die gesteld worden m.b.t. de Instructie van 19.07.2009".

Verzoeker begrijpt dergelijke motivering niet! Bovendien is het onredelijk te stellen dat een asielpprocedure van 2 jaar en 5 maanden niet buitensporig lang heeft geduurd. Geen enkele beleidsverantwoordelijke zou openlijk durven voorhouden dat dergelijke termijn verantwoord is in het kader van de berekening van een gemiddelde duur van de asielaanvraag!"

In een derde onderdeel wijst verzoeker op zijn staatlozenstatus en meent hij hieruit rechten te putten ten gevolge van verschillende bepalingen. Hij omschrijft dit onderdeel als volgt:

"DVZ heeft gesteld dat de erkenning als staatloze door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op 21.04.2009 geen grond vormt voor verblijfsregularisatie noch dat verzoeker "hierdoor automatisch gemachtigd dient te worden om in het Rijk te verblijven" (iets wat verzoeker trouwens nooit gesteld heeft in zijn twee verzoekschriften).

Vooreerst, er bestaan geen wettelijke gronden voor verblijfsregularisatie, niet in art. 9bis en evenmin in het vorig art. 9 al. 3 Vreemdelingenwet.

Aldus heeft, wat door iedereen wordt aanvaard, de Dienst Vreemdelingenzaken een ruime beoordelingsmarge, maar:

- 1. Op grond van art. 15 Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (UVRM) heeft elke persoon het recht verbonden te worden met een bepaalde staat en er beschermd te worden door de wetten die er gelden: "Eenieder heeft recht op een nationaliteit. Aan niemand mag willekeurig zijn nationaliteit worden ontnomen, noch het recht worden ontzegd om van nationaliteit te veranderen."*

Op grond van art. 1 Verdrag van New York van 28.09.1954 betreffende status van staatlozen, is een staatloze "een persoon die door geen enkele staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd."

Een ander verdrag, het verdrag van New York betreffende de beperking van het aantal gevallen van staatloosheid van 30.08.1961, huldigt dezelfde beginselen, doch dit verdrag werd blijkbaar niet geratificeerd door België.

2. In het Belgisch recht is er enkel de bepaling in art. 98 KB 08.10.1988 dat stelt dat de staatloze en zijn familieleden onderworpen zijn aan de algemene reglementering, zoals vervat in de vreemdelingenwet.

Eenmaal een vreemde persoon definitief erkend is als staatloze, kan hij niet anders dan zich baseren op art. 9bis Vreemdelingenwet, wat verzoeker in casu dan ook heeft gedaan, eerst met zijn verzoek d.d. 15.05.2009 en daarna met het verzoek van 10.11.2009.

3. Geval per geval dient DVZ de ingeroepen buitengewone omstandigheden die het de betrokkene bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, te onderzoeken.

Onmogelijkheid van terugkeer en/of onverwijderbaarheid kan een buitengewone omstandigheid vormen: Raad van State nr. 109.562 van 30.07.2002, RDE 2002, 416.

In casu heeft het Hof van Beroep, Kamer van Inbeschuldigingstelling Antwerpen, op 27.03.2009 verzoeker onmiddellijk in vrijheid gesteld, overwegend dat de vasthouding niet in overeenstemming was met de wet omdat de maatregel van vrijheidsberoving geen geëigende maatregel was om het doel van de verwijdering te bereiken, want:

"Gelet op voornoemd advies van de Procureur des Konings is de kans groot dat FOD Binnenlandse Zaken voor verzoeker geen doorlaatbewijs bekomt van enige nationale overheid, gezien er dan geen nationale overheid is om dit uit te werken..."

Sinds de uitspraak van dit arrest heeft DVZ geen enkele stap meer ondernomen om de verwijdering van verzoeker te organiseren en vanwege de Syrische ambassade is het voor verzoeker, als staatloze Koerd, onmogelijk enige medewerking te bekomen.

In dit kader wil verzoeker ook verwijzen naar een advies van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat gegeven werd aan de Procureur des Konings te Turnhout, in een ander dossier van staatloosheid, op 09.12.2009 (stuk 4)

"De Koerden die geen Syrische nationaliteit hebben, hebben geen primaire civiele en sociale rechten (vb. het recht op bezit of eigen middelen van bestaan).

De Koerden onder punt 4 genoemd hebben geen officiële identiteitskaart. Zij kunnen niet legaal naar het buitenland reizen of een huwelijk wettelijk laten registreren. Maar ook de Koerden die wel geregistreerd staan en in het bezit zijn van een oranje identiteitskaart kunnen niet legaal naar het buitenland reizen of een reisdocument verkrijgen."

4. Bovendien stelt DVZ dat verzoeker niet aantoont dat zijn situatie gelijkaardig of vergelijkbaar zou zijn met de situatie van een andere verzoeker, voor wie het Hof van Beroep te Brussel op 04.05.1999 een arrest uitsprak in kortgeding.

Het volstond echter dit arrest eenmaal te lezen om vast te stellen dat in het aldaar behandelde geval, het ging om een verzoeker wiens staatloosheid nog moest erkend worden door de bevoegde rechtbank, terwijl in onderhavig geval de definitieve erkenning als staatloze voor verzoeker vaststaat.

Voor verzoeker geldt dus des te meer dat hij een « réfugié sur orbite » is « étant contraint de vivre dans l'illégalité et la clandestinité, sans ressources ni moyens de s'en procurer, sous la menace constante d'une arrestation et d'une hypothétique expulsion... » (Arrest Hof Brussel 04.05.1999).

De zorgvuldigheidsplicht gebiedt aan de administratie om minstens eenmaal de rechtvaardigingsstukken van verzoeker te lezen en deze te toetsen, in casu een minimale vergelijking te maken tussen de casus voorzien in het arrest Hof van Brussel 04.05.1999 en die van verzoeker.

Dit is niet gebeurd."

2.2.2. De verwerende partij merkt op:

"In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de materiële motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, gekoppeld aan de verplichting om geen manifeste beoordelingsfouten te maken.

Verzoeker werpt in een eerste onderdeel op dat hij een arbeidsovereenkomst voorlegde van halftijdse tewerkstelling waaruit blijkt dat hij maandelijks 732,50 EUR verdient en dat het onredelijk is om de aanvraag te weigeren, nu het leef loon dat uitbetaald wordt in het kader van sociale bijstand door de OCMW's, voor alleenstaanden is vastgesteld op 725,29 EUR per maand. Hij geeft verder aan dat hij bij voltijdse tewerkstelling wel boven het minimumloon zou vallen. In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat hij de verdere motivering van de bestreden beslissing niet begrijpt. In een derde onderdeel verwijst hij naar zijn staatloosheid.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 een gunst is, geen recht en dat het de verwerende partij toekomt om op autonome wijze deze aanvraag te beoordelen.

Om te voldoen aan de criteria 2.8 B, diende verzoeker het bewijs voor te leggen dat hij:

1. voorafgaand aan de indiening van de aanvraag tot machtiging tot verblijf, sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft;

2. een arbeidscontract voorleggen dat voldoet aan de volgende voorwaarden:

-het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.

-het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988.

Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten.

3. duurzame lokale verankering in België aantonen;

Uit deze voorwaarden blijkt duidelijk dat verzoeker diende te beschikken over het wettelijke minimumloon, zoals hierboven bepaald, wenste hij aan de tweede voorwaarde te voldoen van criterium 2.8 B van de instructie van 19 juli 2009. Daar waar hij de mogelijkheid had om hiervoor verschillende arbeidscontracten te hebben, beperkte hij zich tot het voorleggen van één part-time contract met een bezoldiging die lager is dan het wettelijke minimumloon. Het loutere feit dat verzoeker thans aangeeft dat het leefloon dat uitbetaald wordt in het kader van een sociale bijstand door de OCMW's, 725,29 EUR per maand bedraagt voor alleenstaanden, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat.

In de mate dat verzoeker voorhoudt niet te begrijpen waarom het lange verblijf in België en de lokale verankering niet in positieve zin worden weerhouden, blijkt uit de bestreden beslissing dat de door verzoeker opgeworpen elementen van lang verblijf in België en integratie wel degelijk onderzocht werden, doch dat er terecht werd vastgesteld dat verzoeker in iedere hypothese niet voldoet aan minstens één van de drie cumulatieve voorwaarden die voorzien worden in de criteria 2.8 B van de vernietigde instructie van 19 juli 2008, waardoor deze elementen dan ook niet weerhouden konden worden in verzoekers voordeel.

Tenslotte, met betrekking tot de opgeworpen staatloosheid van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat er in de bestreden beslissing zeer uitvoerig werd ingegaan op dit element en dat alle door verzoeker aangebrachte elementen in overweging werden genomen. In de bestreden beslissing werd op uitgebreide wijze uiteengezet om welke redenen verzoekers aanvraag ongegrond wordt bevonden. Verzoeker vraagt in feite van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat deze zijn beoordeling in de plaats stelt van die van de administratieve overheid.

De Raad is hiervoor echter niet bevoegd en kan enkel een wettelijk toezicht uitoefenen om na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat de bestreden beslissing op correcte wijze tot stand is gekomen, rekening houdende met alle elementen van het dossier.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enige middel is niet ernstig."

2.2.3. Waar verzoeker in essentie de materiële motiveringsplicht als geschonden ervaart en hij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist merkt de Raad op dat hij niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu ook onderzoek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet

worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard omwille van het feit dat verzoeker niet beantwoordde aan het door hem opgeworpen criterium 2.8.b van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde 'humanitaire' argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van deze criteria.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich beroept op criterium 2.8.b van vermelde instructie en bij de aanvraag een arbeidscontract van bepaalde duur toevoegt (12 maanden) voor een werkregeling van 20 uren per week, uitbetaald aan 8,45 euro per uur. De bestreden beslissing stelt:

"Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene, doch het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>). Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 20 uur per week aan 8,45 euro per uur – wat dus overeenkomt met 732,5 euro per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden."

Verzoeker weerlegt dit motief geenszins door voor te houden dat deze minimumregeling betreffende de hoegrootheid van het loon onredelijk is. Vooreerst bepaalt het criterium 2.8.b. van de instructie:

"2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt,

hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.

Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

- Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.
- Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.
- Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.

In voorkomend geval, houdt de minister of zijn gedelegeerde rekening met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst voor één of het geheel van de genoemde elementen.

De verblijfsmachtiging toegekend aan de personen bedoeld in punt B, zal slechts voor een jaar worden toegekend, en dit onder opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B door de Gewesten. Een verblijfsmachtiging zal na een jaar slechts worden vernieuwd wanneer op dat ogenblik dezelfde voorwaarden voorzien voor de arbeidskaart B vervuld zijn en dat de persoon ook effectief gewerkt heeft gedurende het eerste jaar.

De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8 A of 2.8 B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is.

Wanneer dit het geval is,

- kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzaam lokaal verankerd is.
- of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt, dient hij dit te motiveren."

Voorts stelt het vademecum (pagina 6) aangaande de verduidelijkingen over de uitvoering van de voormelde instructie:

"3) U kunt bij de regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van het behoorlijk ingevulde model-arbeidscontract voegen (kan worden gedownload op de sites van de Gewesten):

- Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.
- Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten."

Hieruit blijkt dat de berekening zoals door de verwerende partij vooropgesteld correct en kennelijk redelijk is. Verzoeker weerlegt de gedetailleerde berekening vervat in de bestreden beslissing niet. Waar verzoeker voorhoudt dat een andere wettelijke regeling als vergelijkingspunt dient weerhouden te worden voor de berekening van het "minimumloon" vraagt hij de Raad een opportuniteitsbeoordeling te doen, waar de Raad niet voor bevoegd is.

In de mate dat verzoeker stelt: "De berekening van DVZ volgend, zou verzoeker in geval van voltijdse tewerkstelling, $732,50 \text{ €} \times 2 = 1,465 \text{ €/u}$ verdienen, bedrag dat niet onder het minimumloon valt of minstens ook niet als dusdanig beoordeeld werd door DVZ." merkt de Raad op dat de verwerende partij in de instructie met vademecum niet stelt dat zij voormelde CAO zonder meer in haar geheel toepast maar het in de CAO voorziene minimumbedrag louter als "equivalent", hetgeen volgens het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal betekent 'gelijkwaardig' bedrag hanteert, hetzij als een referentiepunt.

Het door verzoeker betwiste motief is correct, kennelijk redelijk en vindt steun in het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden en er werd geen beoordelingsfout begaan. Evenmin kan een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

Evenmin kan de redenering van de verzoekende partij gevolgd worden in de uiteenzetting van het tweede onderdeel. Het motief *“Het feit dat betrokkene sinds 23.12.2005 in België verblijft, (dat zijn integratie zou moeten blijken uit zijn bereidheid tot tewerkstelling, uit zijn inspanningen om Nederlands te leren, dat hij hieromtrent attesten kan voorleggen en de verwijzing naar zijn sociale contacten en dat hij hieromtrent getuigenverklaringen kan voorleggen), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”* berust niet op een tegenstrijdigheid. De verwerende partij oordeelde dat geen arbeidscontract werd voorgelegd dat aantoonde dat verzoeker voldoende inkomsten heeft om aan het criterium 2.8.b. te voldoen zodat de andere aangehaalde elementen die wijzen op zijn integratie niet volstaan om een verblijf toe te kennen. De bewoordingen in de bestreden beslissing zijn hieromtrent duidelijk. Voorts acht de Raad het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat een asielprocedure van twee jaren en vijf maanden niet buitensporig lang is gelet op het aantal asielaanvragen die worden ingediend.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

Waar verzoeker in het derde onderdeel verzoeker verwijst naar zijn staatloosheid en naar artikel 15 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en naar artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de status van staatlozen en naar artikel 98 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schijnt te concluderen dat de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris verplicht zou om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf toe te kennen, blijkt dit niet uit de door hem aangehaalde bepalingen. In de mate dat verzoeker stelt dat zijn staatloosheid een buitengewone omstandigheid vormt, wijst de Raad erop dat deze grief niet dienstig kan aangevoerd worden. De bestreden beslissing heeft de aanvraag om machtiging tot verblijf geenszins onontvankelijk verklaard maar ongegrond. Dit impliceert dat verzoeker geacht wordt buitengewone omstandigheden te hebben aangetoond. Dit impliceert niet dat verzoeker ontslagen is van het aantonen van de gegrondheid van zijn aanvraag. In de mate dat verzoeker in zijn derde onderdeel verwijst naar het advies van de procureur, van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en naar het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling om “buitengewone omstandigheden” in te roepen, is dit niet dienstig vermits door de ongegrondverklaring de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris geoordeeld heeft dat er buitengewone omstandigheden voorhanden waren. De vergelijking met het arrest van 4 mei 1999 van het hof van beroep doet hieraan geen afbreuk. Elk geval dient individueel beoordeeld te worden.

Waar verzoeker meent dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden, legt dit beginsel de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker toont niet op dienstige wijze aan dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de dienstige stukken.

Het derde onderdeel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN